

CATALUNYA RELIGIÓ

EDICIÓ SETMANAL | TOTA L'ACTUALITAT A WWW.CATALUNYARELIGIO.CAT | DIVENDRES 10 DE GENER DE 2020 | Número 65

PÀG. 3 | EDUARD IBÁÑEZ

La pau com a camí d'esperança.
Jornada Mundial de la Pau 2020

PÀG. 5 | CORI CASANOVA

El cant en la litúrgia com a forma
de participació

PÀG. 7 | JOSEP LLUNELL

Baptisme d'aigua i d'Esperit

PÀG. 11 | SISTACH A LA FILMOTECA VATICANA

"Gaudí volia evangelitzar
amb la seva obra"

PÀG. 13 | VICKY MATEU

"A l'escola de bosc fem servir el mot misteri"

PÀG. 20 | EDUARD SALA

"Tothom vol ser estimat per algú"

PÀG. 25 | FRA VALENTÍ SERRA

"En el pessebre trobem tota
la nostra existència"

El papa Francesc amb Catalunya Religió | PÀG. 9

PÒRTIC

Catalunya Religió ha complert 10 anys gràcies al vostre suport: congregacions religioses, entitats, donants, lectors... És a qui hem d'agrair que haguem pogut presentar al papa Francesc aquesta proposta en positiu. Moltes gràcies una vegada més per fer-ho possible.

SUMARI

3 Panoràmica

La pau com a camí d'esperança. Jornada Mundial de la Pau 2020, per Eduard Ibáñez
El cant en la litúrgia com a forma de participació, per Cori Casanova
Baptisme d'aigua i d'Esperit, per Josep Lluñell

9-29 Actualitat

El papa Francesc amb Catalunya Religió
Sistach a la Filmoteca Vaticana: "Gaudí volia evangelitzar amb la seva obra"
Vicky Mateu: "A l'escola de bosc fem servir el mot misteri"
Eduard Sala: "Tothom vol ser estimat per algú"
Sant Pau, una nova província per respondre a la missió claretiana
Bon Any 2020 de fra Valentí Serra: "En el pessebre trobem tota la nostra existència"

30 Recull de premsa | Defensa de l'art sacre de Lleida - 130 mil visitants al romànic de Boí - Cursos prematrimonials de dos anys

31 Agenda | Fonamentalismes i autoritarismes cristians - Vetlla de pregària davant del CIE - Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians

32 La setmana a les xarxes

La pau com a camí d'esperança. Jornada Mundial de la Pau 2020

EDUARD IBÁÑEZ
A APUNTS ETICOPOLITICS

Un any més hem celebrat la **Jornada Mundial de la Pau**, instituïda per Pau VI l'any 1967 per al primer dia de l'any civil.

Com sempre, la Jornada compta amb un **missatge del Papa**, que és un punt de referència que motiva la reflexió i la pregària personal i col·lectiva.

El conjunt de missatges publicats anualment per aquesta jornada, signats per Pau VI, Joan Pau II, Benet XVI i Francesc, inspirats profundament en l'Evangeli, constitueixen una densa doctrina capaça de generar una sòlida cultura

de pau. Malauradament, no són suficientment coneguts per les comunitats cristianes, encara menys per l'opinió pública. Com faig cada any, reivindico des d'aquí (no em cansaré) la importància de llegir atentament i meditar aquests missatges. Si hi entrem amb atenció, poden obrir realment la nostra comprensió sobre els fonaments de la pau.

Enguany, el Papa Francesc ha titulat el seu missatge així: *La Pau com a camí d'esperança. Diàleg, reconciliació i conversió ecològica*. En ell ha volgut subratllar que l'esperança és una actitud essencial per la construcció de la pau en el món.

Que l'esperança és el motor que ens permet avançar, "és la virtut que ens posa en camí, ens dona ales per avançar, fins i tot quan els obstacles semblen insuperables", perquè la "pau no s'aconsegueix si no se l'espera". Cal "creure en la possibilitat de la pau", "creure que l'altre té la mateixa necessitat de pau que nosaltres".

Al meu parer, aquesta és una qüestió decisiva. Perquè, ¿té sentit treballar per construir la pau si no es creu que ella és tan necessària com possible? Certament, en contemplar el nostre món, hom pot caure en la temptació de veure la pau com un desig utòpic.

Davant la complexitat dels conflictes, davant les profundes pulsions que porten a la violència, davant la multitud d'estructures d'injustícia i opressió, la mirada dels nostres contemporanis sovint és trista i escèptica sobre la possibilitat de la pau en les relacions humanes. Però ¿no serà aquesta mirada sense esperança una renúncia que bloqueja la pau i ens enfonsa en els conflictes i en la desconfiança?

No es tracta d'apel·lar a un mer voluntarisme, sinó d'adonar-se que és justament l'esperança la que obre portes a la pau, en desfer les actituds de tancament i de desconfiança en els altres, que justament provoquen i enquisten els conflictes.

El Missatge del Papa ens ajuda a veure aquest vincle entre esperança i pau, assenyalant que només de l'esperança pot sorgir un compromís permanent, un treball constant i pacient en favor de la justícia i la veritat, únic capaç de superar les enormes dificultats que tenim al davant.

Quan les relacions humanes es troben condicionades per la por i la desconfiança, no és possible sortir del conflicte. Per això, el Papa qües-

tiona (ho ha fet en innumerables ocasions) la falsedat d'una visió dominant en les relacions internacionals, que pretén aconseguir la pau i la seguretat mitjançant l'amenaça de la destrucció mútua i l'anihilació. Aquesta és una perspectiva sense cap esperança i porta a una espiral d'amenaça i por.

La pau només pot sorgir de la solidaritat i la cooperació entre els pobles, des de la consciència de la mútua interdependència i de la necessària coresponsabilitat per afrontar el futur.

El fonament d'aquesta esperança ha de ser la consciència "d'una veritable fraternitat, que estigui basada sobre el nostre origen comú en Déu i exercida en el diàleg i la confiança recíproca". No sembla possible fonamentar eficaçment i construir la pau sense la consciència d'un origen i un destí comuns en un Déu que estima i perdona. Aquesta és justament l'experiència cristiana i, si es viu plenament, d'ella sorgeix un compromís irreductible en favor de la pau, que porta al diàleg, al respecte, a la cooperació, al perdó i a la reconciliació, a fi de construir una economia i una política basades en el bé comú. L'esperança, doncs,

és justament la força que permet avançar en aquesta direcció.

A la vegada, el Papa apunta a alguns dels reptes essencials en el camí de la pau, com són la memòria de les víctimes i de les experiències col·lectives, el valor del perdó o l'exigència d'una conversió ecològica integral.

La conversió ecològica, plantejada ja amb força en la seva encíclica *Laudato si'* (de la que el proper mes de maig celebrarem cinc anys), suposa una transformació de les relacions que mantenim amb els nostres germans i germanes, amb els altres éssers vius, amb la totalitat de la creació i amb el Creador, origen de tota vida. Aquesta transformació demana posar fi al paradigma del domini i l'explotació dels recursos naturals, que danya la terra i a les comunitats més pobres, i afavorir un nou estil de vida més auster i contemplatiu, de trobada, respecte i celebració, que preservi la nostra "casa comuna" en benefici de tots els pobles i de les generacions futures. Em sembla que aquest és actualment un repte essencial per les comunitats cristianes.

El cant en la litúrgia com a forma de participació

**CORI CASANOVA / CENTRE DE PASTORAL LITÚRGICA (CPL)
A EL CIM S'ACOSTA**

Quantes vegades ens hem dit: aquest director de cants ho fa amb tot l'amor, però ja hauria de plegar... o bé, avui a missa més hauria valgut que no cantéssim, pels quatre gats que érem: pocs i desafinats, o potser també: com ens han ajudat avui els cants de l'Eucaristia a pregar millor!

La situació actual

La constitució *Sacrosanctum Concilium*, al Vaticà II, promou "a participació activa dels fidels a la litúrgia" i assenyala que s'expressa de forma particular en "les aclamacions del poble, les respostes, el cant de salms, antífoes i càntics"

(30). Casa nostra té una gran tradició de cant litúrgic i després de 48 edicions, les Trobades d'animadors de cant per a la litúrgia de Montserrat continua convocant i formant persones amb vocació d'acompanyar els membres de la comunitat cristiana cap al plaer espiritual que significa cantar la missa (diferent a cantar en la missa!). Als 100 anys del seu naixement no podem oblidar el pare **Gregori Estrada** que impulsà i va animar aquestes trobades.

Per altra banda, la fidelitat a la realitat ens obliga a reconèixer que el cant a la litúrgia ha perdut força. No s'escapa de l'envelliment de les nostres comunitats, la disminució d'assistents

a l'Eucaristia, i de la dificultat perquè cants de valor litúrgic i eclesial siguin mitjà d'expressió de la fe dels molts o pocs joves que puguin participar a l'Eucaristia de les nostres parròquies. Tot i això, tots tenim l'experiència del gruix de pregària i d'experiència comunitària que pot afegir un cant de qualitat a les celebracions de l'Eucaristia.

Pensem-hi

M'atreveixo a fer algunes propostes a tall de reflexió i de cara a obrir diàleg:

—Quan una comunitat no té una persona amb una mínim de formació musical i vocal que pugui animar amb qualitat la comunitat, la música enregistrada pot aportar un espai d'escolta i meditació que ajudi més a la pregària que un cant (per exemple durant la comunió o al final de la mateixa).

—La repetició d'antifones, simples, meditatives —estil Taizé— ajuda a entrar en el cant fins i tot a les comunitats amb poques possibilitats. Potser seria bo d'encarregar algunes composicions simples a compositors de casa nostra que han

fet música religiosa de qualitat, contemporània, i que tenen reconeixement en el món musical.

—Igual que tenim un problema de llenguatge en la transmissió de la fe, el tenim en els textos dels cants litúrgics: sovint allò que pot atreure joves (cants en anglès, o la seva traducció i adaptació al català, estil *Worship*, *Hillsong*, etc.) té un llenguatge, i sovint un contingut, més simple i emotiu.

Tot i els reptes, cal trobar la manera que la música i el cant continuïn essent un "intangibles" que augmenta la participació de cadascun dels assistents a l'Eucaristia i que ens fa sentir més comunitat, més Església que camina "lloant el Senyor tota la vida, cantant el Senyor mentre siguem al món" (Salm 145).

Article publicat al número 5 de Galilea.153, escrit per Cori Casanova, metgessa foniàtria, professora de l'ESMUC i la URL, membre del Consell de Galilea.153.

Baptisme d'aigua i d'Esperit

JOSEP LLUNELL
A LES HOMILIES DE SANT FELIP NERI

El Baptista parla d'una manera molt clara: Jo us batejo amb aigua. Però, amb això sol no n'hi ha prou. Cal que acollim a la nostra vida algú més fort, ple de l'Esperit de Déu: "Ell us batejarà amb l'Esperit Sant i amb foc."

Hi ha molts cristians de nom que s'han quedat en la religió del Baptista. Han estat batejats amb aigua, però no coneixen el **baptisme de l'Esperit**. Tots plegat necessitem deixar-nos transformar per l'Esperit que va canviar totalment Jesús.

Com és la vida de Jesús després de rebre l'Esperit de Déu? Jesús s'allunya del Baptista i co-

mença a viure des d'un horitzó nou. No hem de viure preparant-nos per al judici imminent de Déu. Ara és el moment d'acollir un Déu Pare que busca fer de la humanitat una família més justa i fraterna. Qui no viu des d'aquesta perspectiva, encara no coneix què és ser cristià.

Mogut per aquesta convicció, **Jesús deixa el desert i marxa a Galilea a viure de prop els problemes i patiments de la gent**. És allà, enmig de la vida, on cal sentir Déu com "quelcom" de bo: un Pare que atrau tothom a buscar una vida més humana. Qui no sent Déu d'aquesta manera no sap com vivia Jesús. Jesús també abandona el llenguatge amenaçador del Baptista.

Jesús comença a **explicar paràboles** que a Joan mai no se li haurien acudit. El món ha de saber com n'és de bo aquest Déu que busca i acull sempre els seus fills perduts perquè **només vol salvar, no condemnar. Qui no parla aquest llenguatge de Jesús, no anuncia la seva Bona Nova.**

Jesús deixa la vida austera del desert i es dedica a fer "gestos de bondat" que el Baptista no havia fet mai: guareix malalts, defensa els pobres, toca els leprosos, acull pecadors i prostitutes a la seva taula, abraça nens del carrer. **La gent ha**

de sentir la bondat de Déu en la seva pròpia carn.

Qui parla d'un Déu bo i no fa els gestos de bondat que feia Jesús **desacredita el seu missatge.** És un mentider. Quins són els nostres gestos de bondat personals i d'humanitat envers les persones concretes?

*Baptisme del Senyor
Barcelona, 12 de gener de 2020*

JOSEP LLUNELL | [LLEGIR AL WEB](#)

El papa Francesc amb Catalunya Religió

El papa **Francesc** ha conegut aquest dimecres el projecte comunicatiu de Catalunya Religió. Coincidint amb el desè aniversari del digital català, el Papa ha saludat una representació de Catalunya Religió i se li ha entregat el primer número de l'edició impresa. Una delegació del patronat i de la redacció han assistit a l'audiència pública d'aquest dimecres per celebrar l'aniversari.

Al final de l'audiència el papa Francesc ha saludat el president de la Fundació Catalunya Religió, **Eduard Ibàñez**, i el director **Jordi Llistnerri**. Els ha acompanyat el cardenal **Lluís Martínez Sistach** que ha presentat els representants de Catalunya Religió al pontífex. En la trobada personal amb el Papa, ha escoltat amb interès l'explicació sobre les finalitats del servei informatiu de Catalunya Religió. Se li ha explicat la voluntat de presentar la realitat més positiva de l'Església i l'aportació de les confessions religioses a la societat catalana. El papa Francesc ha donat les gràcies a tots els qui fan possible Catalunya Religió pel servei que ofereix.

En la trobada amb el papa, a més de mostrar-li el primer exemplar de l'edició en paper, també

se li ha entregat un col·lecció enquadernada dels números publicats durant el 2019, el primer any de l'edició en paper. Aquesta edició pel papa Francesc també inclou una explicació del lideratge informatiu de Catalunya Religió en format digital, com l'inici de l'edició impresa amb 20.000 exemplars que situa una publicació religiosa entre les de més difusió en català, o el resum setmanal en italià.

Per celebrar els deu anys de Catalunya Religió es va demanar una trobada amb el papa i

aquest dimecres una representació de patronat i de la redacció ha participat en l'audiència. A més del president i el director, del patronat hi han assistit **Míriam Díez**, **Núria Iceta**, **Manel Manonelles** i **Anna Vilà**, i les redactores del portal **Laura Mor** i **Glòria Barrete**. També hi ha participat el president d'Animaset, el claretià **Màxim Muñoz**, expresident de la Unió de Religiosos de Catalunya, una de les primeres entitats que va donar suport al Catalunya Religió. De l'equip d'Animaset hi ha assistit el director, **Jordi Roigé**, i **Paris Grau**. Ha acompanyat al

grup el delegat del Govern de la Generalitat a Itàlia, **Luca Bellizi**.

La trobada amb el Papa s'ha fet coincidir amb un acte **organitzat** per Animaset i Aleteia a la Filmoteca Vaticana per projectar el curt documental 'Sagrada Família. La Bíblia en pedra'.

Sistach a la Filmoteca Vaticana: “Gaudí volia evangelitzar amb la seva obra”

La Filmoteca Vaticana ha acollit la projecció del documental *Sagrada Família. La Bíblia en Pedra*, dirigit per **Jordi Roigé** i produït per Animaset, davant d'una important representació eclesial, institucional i de mitjans de comunicació. A l'acte també hi han intervingut el cardenal **Lluís Martínez Sistach**, el rector de la Basílica de la Sagrada Família, **Josep M. Turull**, i la directora de la Filmoteca, **Claudia di Giovanni**.

El documental mostra l'obra d'Antoni Gaudí a través del relat bíblic, des de la creació del món fins a la resurrecció de Jesús, posant de relleu el caràcter catequètic de l'obra de l'arquitecte català. En aquest sentit, el cardenal Martínez Sistach ha destacat que “Gaudí volia evangelitzar amb la seva obra, amb el temple. Considerava les seves tres façanes com una catequesi, tres retaules que va col·locar al carrer, com una Bíblia per als pobres”. Sistach va ser el cardenal arquebisbe de Barcelona que va convidar el **papa Benet XVI** a la dedicació de la Sagrada Família, el novembre del 2010.

Els prop de quinze mil visitants diaris de la Sagrada Família poden veure aquest documental, que es projecta permanentment a

l'interior del temple. Pel seu director, Jordi Roigé, el repte és fer entenedor el significat de la basílica a tots els visitants, sigui quina sigui la seva procedència, cultura o creença, i "això s'aconsegueix mostrant la bellesa i el sentit transcendent de l'obra de Gaudí. Perquè tot-hom és sensible a la bellesa". La directora de la Filmoteca Vaticana, Claudia di Giovanni, ha afegit que amb "aquestes imatges hem sentit l'alè, la llum de Déu. M'atreveixo a dir que la imatge ajuda a comprendre la transcendència cap a Déu".

En un diàleg posterior amb **Miriam Díez**, vicepresidenta de la Fundació Catalunya Religió, el rector de la Sagrada Família, Josep M. Turull, ha fet referència a l'originalitat de Gaudí. "Es diu que era un arquitecte original. L'originalitat, segons Turull, és tornar a l'origen, a les fonts, al llibre de la Creació, a la natura. El gran miracle de Gaudí és que amb la seva obra és capaç de commoure els visitants, siguin ateus, creients o agnòstics".

Finalment, el claretià **Màxim Muñoz**, president d'Animaset, la productora responsable de 'Sagrada Família, la Bíblia en Pedra', ha destacat que era molt important fer aquesta presentació a la Filmoteca Vaticana pel seu significat, "crec que està clara la potència evangelitzadora de la Sagrada Família. Animaset hi ha afegit la creativitat i el talent. El nostre objectiu és posar-nos al servei de l'Església i entitats i institucions humanistes en matèria de comunicació, també amb la vocació de fer arribar el missatge evangèlic en àmbits no religiosos i donar a conèixer el missatge a tot el món".

A l'acte organitzat conjuntament amb Aleteia al Vaticà, també han assistit el cardenal **Peter Turkson**, prefecte del Dicasteri pel Servei del Desenvolupament Humà Integral, el superior general dels claretians, **Mathew Vattamattam**, el bisbe secretari del Pontifici Consell pels Textos Legislatius, **Juan Ignacio Arrieta Ochoa**, el procurador general de l'orde del Cister, **Lluc Torcal**, el director de l'arxiu de la Prelatura de

l'Opus Dei, **Francesc Castells**, el delegat de la Generalitat a Itàlia, **Luca Bellizzi**, i el ministre conseller de l'ambaixada espanyola davant de la Santa Seu, **Félix Costales**, entre altres representants religiosos i institucionals.

“A l'escola de bosc fem servir el mot misteri”

Vicky Mateu és una dona feta a ella mateixa. Malgrat passar per la universitat, on es va llicenciar en traducció i interpretació, s'ha format a partir de conèixer persones i viure experiències en diferents països en què ha residit i visitat. Es fa difícil posar-li una professió. Ha estat ballarina-actriu, traductora-intèrpret, doula, és a dir, acompanyant a l'embaràs, part i postpart i, en els darrers deu anys, acompanyant familiar, formadora de **Pas d'Infant** (equip de formació i assessorament a la criança i l'educació) i coordinadora pedagògica de l'escola de bosc i d'educació viva, La Clariana, al Montseny. Nascuda a Barcelona el 1975, és mare de dos fills.

Ens trobem a Sant Esteve de Palautordera una tarda assolellada que ens permet conversar a l'aire lliure, tot gaudint de l'escalf dels darrers raigs de llum. Una nova entrevista de la col·lecció **Natura Sagrada**, dedicada a personatges que tenen un especial vincle espiritual amb la natura.

A quin barri de la ciutat de Barcelona va créixer?

Al barri de Can Baró i vaig viure a la plaça Sanllehy fins als onze anys. Per tant, molt a prop

del parc Güell. Aquest va ésser el meu espai de joc quan era infant. Recordo que la sala hipòstila era el lloc, on amb els meus cosins i amics, jugàvem, entre d'altres jocs, a cuit-amagar entre les columnes gaudinianes.

Per tant, la natura era molt propera?

Sí. Però el fet clau no va ésser aquest sinó que la meva mare em va inscriure a l'agrupació escolta del barri, on vaig estar des dels sis fins als divuit anys. Amb aquest grup escolta vaig fer moltes excursions d'un dia, sortides de cap de setmana i campaments, amb els enyorats focs de camp... Vam aprendre a recollir branques i branquillons i amb aquests elements arboris apreníem a fer taules, bancs i altres estris necessaris per passar uns dies al bosc, cuinar amb el foc a terra...

Què va aprendre dels escoltes respecte a la natura?

El més important és que la natura es va convertir en un element molt familiar i quotidià, per tant, l'acabes estimant, és part de la teva vida. Resultat d'aquesta estima, apareix el sentiment de tenir-ne cura, de no sentir-ne por, però, tam-

bé, d'anar-hi amb respecte i prudència, i a la vegada, tenir clar que estava ple de misteris. Entens la necessitat de l'equilibri entre el donar i el rebre, ens proveïa d'herbes, com la farigola o de fruits, com les cireres d'arboç. Una tenia la sensació que s'establia un intercanvi, un diàleg entre la natura i tu, és a dir, tu la tractes amb respecte i ella t'ofereix aliments, ombra...

Als onze anys va deixar la gran ciutat.

Exacte. La meva mare va decidir, davant del naixement d'una nova germana, que pels nens era millor viure més a prop de la natura i va decidir que ens anéssim a viure a Montmeló. En aquell moment era un poble petit del Vallès Oriental i just davant de casa teníem camps de conreu, boscos... a més a més, vivíem en una casa amb jardí.

Prop de Montmeló hi ha la serralada litoral amb bonics i suaus cims, com el castell de Sant Miquel. Hi anàveu a caminar per aquestes muntanyes tan properes?

Sí, hi anàvem amb els pares a buscar aigua a la font i amb els amics ens endinsàvem per molts

senders i corriols. A la vegada seguia connectada amb el cau i m'apuntava a totes les sortides.

D'aquelles excursions, en recorda alguna que fos especial?

De les que guardo un gran record són les que ens van oferir més responsabilitats i autonomia -gestió de materials, dissenyar part de la ruta, etc.-, i de sortides on ens trobàvem amb més reptes i aventures; alguna vegada amb petites desventures, però, a la vegada, una gran font d'aprenentatge. Per exemple, en una ocasió una forta tempesta ens va tirar les tendes i vam quedar ben xops, però ens vam ajudar els uns als altres i ens vam sentir molt units. Aquestes experiències fomentaven la cooperació, el treball en equip, la superació i es forjava el sentiment de pertànyer a un grup. També recordo els campaments d'estiu al Pirineu, on vivíem en plena natura durant 15 dies (rentar la roba al riu, fer letrines, cuinar, etc.). Créixer en aquest entorn em va donar eines i recursos per sentir-me preparada per moure'm en entorns diversos, com fer el GR-11 amb la meva parella, fer un mes d'interrail o visitar països llunyans.

Vau entendre que la natura té dos vessants: la bellesa de les valls i muntanyes i, d'altra part, les tempestes o les ventades?

En aquest moment em venen a la ment les paraules d'un professor del Postgrau Significats i Valors Espirituals de la Natura: la muntanya és un lloc ple de vida, que no amaga la mort.

Als escoltes vau treballar la part interior o espiritual?

I tant. Recordo que en alguns moments reclamàvem als caps espais on poder estar sols i gaudir dels núvols, de les olors dels pins... En aquestes estones de solitud i silenci gaudíem, per exemple, de la sortida del sol, i una tenia la sensació que ho vivia des de dins.

Es feia servir la pregària?

De forma indirecta jo sento que sí. Ara bé, el que recordo millor són les cançons per donar gràcies al nou dia, als aliments, al foc...

Deixem la teva etapa a l'escoltisme i entrem a la teva formació. Com va desenvolupar-se?

De forma eclèctica i molt a la meua manera. Formacions i experiències diverses, seguint els meus interessos. Als divuit anys, després d'acabar la selectivitat, vaig decidir que volia marxar a viatjar sola i van ésser més de dos anys donant voltes pel món. L'escoltisme i les experiències al bosc em va ensenyar que podia anar per la vida tranquil·la, malgrat calia ésser prudent.

Què va aprendre d'aquestes dos anys treballant i viatjant?

A part de l'anglès, a tractar amb persones diferents, variats paisatges, gastronomies, músiques, costums i, molt important per a mi, a espavilar-me a fer molts tipus de feina, a sobreviure i ser autònoma; em queda dins meu el sentiment que el món, la terra, és un lloc molt amable i ric, sense oblidar que tot té dues cares; però com posar consciència a la més enriquidora.

Què va fer en tornar?

Vaig estudiar la llicenciatura de traducció i interpretació i, molt ràpidament vaig trobar feina, traduïa sobretot llibres i manuals de teràpies complementàries o impartia tallers

del mateix tema. Paral·lelament vaig començar a ballar per diversió. Algú em va proposar que em dediqués professionalment a la dansa, jo tenia ja 25 anys... Però propi de mi, vaig pensar "per què no...?" Així que vaig marxar a l'estranger per estudiar dansa. Vaig poder cursar només el primer any perquè després es va acostar algú i va dir-me que volia contractar-me com a ballarina; vaig fer el segon curs de dansa entre bambolines. Més endavant també començava a treballar com a actriu, vaig estar 8 anys als escenaris. Paral·lelament començava a formar-me en una altra dels meus interessos, acompanyar les dones en el part i postpart. Potser hauria d'haver estudiat per ésser comadrona, però tornar a entrar a la universitat es feia molt feixuc i, em vaig preparar a Anglaterra per ésser doula. Totes aquestes experiències a la mà d'una altra de les meves passions, acompanyar infants, des del cau que havia fet de monitora (a colònies, campaments); cada vegada més m'adonava que tenia ganes d'acompanyar als infants de forma més propera a les seves necessitats i interessos. Vaig tenir la sort de trobar persones molt enriquidores en aquest àmbit i poder tenir experiències d'una altra mirada a l'educa-

ció, com anar a escoles d'Anglaterra que tenien diferents pedagogies, com les escoles de bosc. Jo aprenc, sobretot, als escenaris, observant i provant.

I quan és que l'educació dels infants pren un major protagonisme en la seva vida?

Arriba un moment que torno d'Anglaterra, ja que desitjo ser mare i començo a posar en pràctica els meus coneixements en educació dels infants i en l'acompanyament de dones i famílies. La meva primera feina va ser en una projecte d'educació viva a Barcelona, al costat del parc Güell. Les primeres sortides amb els infants eren allà on jo havia tingut els meus primers inicis de nena, de joc i natura.

Al cap de poc vaig ser mare i vam decidir venir a viure al Montseny i quan la meva filla tenia un any, amb companyia d'una amiga, vam crear la primera escola de bosc al Montseny, Blau Cel. Ara ja fa anys d'això; aquell projecte s'ha anat transformant i agafant forma, actualment culminant amb Pas d'infant –equip de formació, assessorament i sessions de bosc– i La Clariana, escola de bosc i educació viva, i seguim al Montseny.

Què és una escola de bosc?

Una escola de bosc és un espai de joc i aprenentatge entre el cel i la terra. Una escola de bosc és un entorn per infants ple de vida que no amaga la mort, els imprevistos, els reptes... L'escola de bosc és un espai de joc i aprenentatge per a infants a la natura, tu ets acompanyat del seu aprenentatge. El que vull transmetre és que si converteixes la natura en un espai familiar, l'estimaràs i el respectaràs, viuràs el que significa donar i rebre, podràs experimentar quines són les teves capacitats i habilitats, quins els teus límits... En definitiva és un indret òptim on els infants poden adquirir coneixements, competències i aptituds, a més de donar suport al seu desenvolupament global i íntegre, és a dir, en els aspectes motrius, sensorials, emocionals, socials, cognitius i espirituals. Aquests sis àmbits es poden desenvolupar perfectament a la natura i ho fan de forma paral·lela i al llarg del temps. Un espai educatiu per a mi ha d'oferir aprenentatges significatius, aportar eines i recursos a l'infant per aprendre a viure. Ha de brindar espais d'exploració i descoberta, calma i interacció, observació i experimentació, obertura i recolliment, expressió i escolta, riquesa i

varietat d'experiències. La natura és un lloc idoni, la vida té un sentit.

Sempre esteu a l'aire lliure?

Sí. Sempre anem a descobrir i si plou tenim tendals i a l'hivern cerquem espais on ens deixin fer foc, per escalfar-nos a l'hora de dinar. Si fa un temps molt dolent cerquem un lloc cobert. En aquest sentit coneixem, a la zona on treballem, diversos porxos i també, per casos extrems, ens cedeixen un sala on aixoplugar-nos.

Si ho he entès bé els nens de 0 a 3 anys estan un dia a la setmana amb vosaltres i els més grans quatre dies?

Sí, ha estat així, però actualment per raons de re-estructuració, només coordino el grup familiar de 0-3 anys, La Clariana. També fem sessions de bosc, en cap de setmana, amb infants més grans.

Com us arriben els alumnes?

Són els pares que trien aquesta opció, en aquest cas una escola de bosc amb mirada d'educació lliure o viva.

Què vol dir educació lliure o viva?

És una manera d'acompanyar als infants, una actitud, una mirada, no una metodologia. Es confia en l'infant i en la seva capacitat d'aprendre per si mateix i de prendre decisions. L'infant és el protagonista, en el sentit que és ell qui dirigeix els seus aprenentatges a partir dels seus interessos i necessitats. L'adult l'acompanya i li ofereix recursos i entorns per desenvolupar-se. En conseqüència, cada infant és vist com un ésser únic i diferent, amb els seus propis objectius. Per tant, es tracta d'oferir a cada infant allò que necessita. Tot tenint present que som dins d'un grup i també s'ha de cuidar, cal tenir present quins són els interessos i necessitats del grup, alhora que recordem la relació d'aquest grup amb altres, la interrelació de diferents grups-sistemes, com l'escola i les famílies, etc.

Quan acaben amb vosaltres, es reincorporen al sistema educatiu públic o privat?

Depèn de la família. Però la realitat és que els que s'incorporen al sistema convencional sovint no tenen cap problema i, normalment, els mestres estan encantats amb aquests alumnes

que poden escoltar i entenen els límits que es poden establir a l'aula, ja que saben que hi ha un grup que s'ha de mirar. Quan estàs a bosc

hi ha molts moments que has de cooperar i els teus desitjos particulars, a vegades, han de passar a un segon pla pel benestar del grup; és

una cosa que entenen ràpid i accepten com una cosa natural.

L'espiritualitat és un dels eixos que treballem. No totes les escoles la treballen. Com ho feu?

Tens raó que se'n parla poc i la principal raó, crec que és perquè sovint confonem espiritualitat amb religió. Quan parlo del desenvolupament espiritual de l'infant, és perquè crec que és un dels fonaments del desenvolupament. En relació a l'espiritualitat, per tant, es tracta d'oferir una base que té tres eixos. El jo, l'altre i l'entorn. Per tant, aquesta base espiritual té a veure amb l'estima de qui soc jo, és a dir, l'acceptació i respecte vers un mateix, qui soc, com soc, què tinc. Ens agrada expressar-ho com el pla de desenvolupament intern de l'infant, que vol dir que dins seu té una llavor pròpia i única per créixer. Per tant, el primer pas és que l'infant sigui conscient que dins seu té una llavor a desenvolupar amb unes característiques pròpies que cal conèixer i acceptar. Perquè aquesta llavor maduri amb plenitud calen tres ingredients: autoestima, autonomia i autoregulació. Si aquesta triada del desenvolupament està sana, podem passar a l'eix so-

cial amb satisfacció, és a dir, l'acceptació dels altres i aprendre a relacionar-se amb ells des de l'estimació d'un mateix. Som un grup, però tots som diferents. En espais educatius cal treballar la relació amb l'altre, com per exemple a partir de cercles on expressar allò que pensa cadascú; ens escoltem i ens mirem. Un cop hem acceptat i après a relacionar-nos amb els de la nostra espècie, el nostre grup, també cal passar a la resta d'espècies del nostre entorn. Aquí treballem molt el respecte i l'estimació tant del que veus com del que no veus. Per exemple, de l'arbre veiem el tronc i la capçada, però no les arrels. En conclusió, l'espiritualitat es treballa des del jo, l'altre i tot l'entorn.

Dins d'aquest entorn no treballem el transcendent?

Sí. Tot i que en ocasions es produeix de forma espontània. A vegades, veus un infant embadalit davant l'aigua i enlloc de dir-li desperta o no badis, el deixem estar que gaudeixi d'aquest moment d'intimitat o comunió. A vegades, quan ens trobem un animal mort surt a la conversa parlar de l'ànima, del més enllà, del misteri... Aquí intentem obrir la mirada i deixar clar

que hi ha moltes formes de donar resposta a aquests interrogants. Amb els petits ho deixem tot molt més obert, però amb els grans els plantejo diferents visions sobre la vida i la mort i els deixo clar que amb el temps ells decidiran quina cosmovisió o tradició seguir. En conclusió, el transcendent ho treballem amb els infants des d'una obertura molt gran on hi ha molts misteris.

També em referia al transcendent com aquella visió que hi ha quelcom per damunt de tot, que ho uneix i que ens podem obrir a viure-ho o quedar-nos, simplement, amb la dada material...

La veritat és que no utilitzem la paraula transcendent, però ens obrim a parlar-ne quan apareix a la conversa i, normalment, fem servir el mot misteri i deixem clar que tot no es pot explicar. A la natura aquesta sensació d'unitat o comunió apareix amb certa normalitat quan observem una albada o una posta de sol. A aquest misteri nosaltres no li posem cap nom i els deixem clar, als infants, que ells, al llarg de la seva vida, arribaran o no a identificar-se amb un nom o cosmovisió.

I d'aquest tema, en parleu amb els pares?

I tant, sempre expliquem que nosaltres, a l'escola de bosc, tractem totes les àrees de desenvolupament de l'infant abans esmentades i, en conseqüència, també l'espiritual. Ara m'adono, després de parlar amb tu, que potser cal explicar millor aquest punt per quan s'ha de transmetre als adults o a nens més grans.

Utilitzar dins de la temàtica espiritual la paraula entorn pot portar a confusió. Raimon Panikkar defineix l'espiritualitat com el fil que ho uneix tot.

Certament, després del jo, els altres i tota la resta, evidentment, hi ha quelcom que ho uneix tot. Potser és un quart element que cal afegir i que, normalment, esmentem com a misteri. Potser no he utilitzat el mot transcendent per evitar un possible conflicte amb els adults.

Als pobles indígenes la paraula natura no existeix ja que se senten dins d'ella i en ocasions es parla de la gran mare

o la gran àvia i engloba totes les realitats: les visibles i les invisibles.

Nosaltres parlem de la mare terra, de la germana lluna...

Paraules del cant a les criatures de sant Francesc.

Sí? Normalment utilitzem cançons per introduir aquests conceptes i ens referim a ells amb gratitud. Però per a mi hi ha quelcom per damunt de tots aquests elements, digues transcendent o el que vulguis. El que sí que tinc clar és que amb els infants vull treballar l'espiritualitat.

L'espiritualitat també es pot viure des de l'agnosticisme.

I tant! Ara bé, des de fa temps parlo amb companys anglesos d'aquesta temàtica, allà hi trobo més tranquil·litat amb el tema, i m'adono que cal superar aquesta idea que l'educació ha d'estar totalment emmarcada dins l'agnos-

ticisme i, en conseqüència, des de petits cal treballar-ho per tal que quan aquests infants arribin a l'adolescència tinguin una base per decidir per ells mateixos. En ocasions m'adono que molts adolescents se senten molt perduts ja que no han treballat el seu vessant espiritual. El materialisme, a vegades, els porta a sentir-se orfes i després poden aparèixer malalties mentals, moments de molta desil·lusió amb la vida, de confusió, entre altres problemàtiques. Jo crec, sobretot per manca d'arrelament, que sovint ve donada per aquesta connexió amb el transcendent, curiosament... En conclusió, cal parlar d'espiritualitat sense embuts i des de ben petits. Per exemple, en una sortida al bosc hi ha moltes eines per treballar l'espiritualitat.

Per acabar, creu que la natura és sagrada?

Jo crec que sí. Sempre ho ha estat, però avui en dia cal reivindicar-ho més que mai.

Eduard Sala: “Tothom vol ser estimat per algú”

Eduard Sala, cap de l'Àrea Social de Càritas Diocesana de Barcelona, acaba de publicar *Va de vida*. A les seves pàgines transmet experiències que ha tingut al llarg dels anys, de persones que s'estima i amb les que s'han acompanyat. Exemples que ajuden a recordar al lector que tots som responsables de fer d'aquest món un lloc més amable. El text també comparteix preguntes que Sala es fa en diferents moments vitals, interrogants que poden servir per revisar altres camins. Amb aquesta proposta, l'autor **guanya** la cinquena edició del premi literari 'Feel Good', impulsat per Plataforma Editorial i "La Caixa".

Què ha suposat aquest llibre?

La veritat és que no pensava escriure cap llibre. He escrit molts altres textos, projectes, conferències, articles... però un llibre no m'ho hauria pensat, i encara menys guanyar el 'Feel Good'. Tot ha estat un regal. La seva publicació ha fet que vells coneguts puguem retrobar-nos: exalumnes, persones que ens hem acompanyat a Càritas, a l'Obra Santa Lluisa de Marillac de la Companyia de les Filles de la Caritat, i altres centres. Persones amb qui he compartit viatge ara retornen, es posen en contacte amb mi

per diferents vies. La presentació del llibre va ser el 13 de desembre, i em va donar la sensació d'haver tingut la sort d'haver presenciat el meu propi funeral.

Què se sent quan celebres el funeral de viu estant?

Un sentiment d'agraïment profund. Dono les gràcies per tanta gent estimada que m'ha fet ser com sóc.

Després de la mort, els cristians esperen el Regne de Déu. Tanmateix, com escrius, ja és aquí.

Sí. Crec que el construïm aquí. Molt sovint, projectem el Regne de Déu com un escenari que vindrà més tard, sense relació amb el nostre món o la vida on vivim. Confio en una vida que ens espera més enllà de la mort. Però també crec que el Regne del qual està parlant Jesús de Natzaret és sinònim d'arromangar-nos ara i aquí. De canviar la manera de viure amb i per als altres. Es concreta en la nostra capacitat de fer que cada instant tingui sentit, sigui acollida i taula parada, es pugui mirar l'altre des de

l'amor i la compassió, des del reconeixement de la seva dignitat com a persona. El Regne de Déu és una invitació esperançada per formar comunitat humana.

I, en canvi, què és el que fem?

Massa sovint, seure i esperar. El postposem, com si hagués de ser fruit d'un miracle que no depèn també de cadascú de nosaltres. Ja, ara i aquí, tots tenim experiències de persones que volem tenir a prop perquè ens fan ser millors; tots sabem quan ens sentim acollits i acceptats; tots sabem quan sentim el contrari, quan ens sentim suspesos, quan ens recorden que no som benvinguts, sobrers. La construcció del Regne és una construcció de molts on tothom hi és convidat. Passa per coses petites, senzilles, per tenir cura els uns dels altres, per acompanyar-nos. Comencem per coses petites, i canviarem les grans. No al revés. Sabeu allò del maig del 68?

Què hi té a veure la revolució francesa estudiantil?

El 68 torna a plantejar el mateix que la revolució russa 50 anys abans: que tot es pot canviar

des de l'estructura. I no, no. No tot es pot canviar solament des de l'estructura. Si no hi ha també una transformació personal, si no ens deixem tocar la vida, creiem que és possible un canvi perdurable? Què esperem de nosaltres? A més de promoure i defensar la justícia social, l'equitat, el reconeixement i l'accessibilitat als drets -també a una vida digna-, etc. crec que hi ha d'haver un canvi personal. Si no n'hi ha, la guerra està perduda.

La construcció del regne comença pel fet petit, per aquella conversa de cafè. Per descomptat, tu decideixes si tenir aquella conversa de cafè o no, si somriure a l'altre o no, si el convides a seure a taula...

Hi ha persones impossibles de relacionar-s'hi?

La pregunta seria, quins límits tinc jo a l'hora d'acompanyar l'altre? Crec que cadascú de nosaltres té el seu propi límit i, per tant, hi ha persones que podràs acompanyar i altres que no. Però serà pels teus límits, no per l'altre. Per això crec que no sempre podem acompanyar tothom.

A qui no pot acompanyar?

He acompanyat durant tants anys a víctimes de la violència, a persones que han patit abusos sexuals, maltractaments físics... que quan hi ha una persona que continua funcionant des d'aquest patró agressor actiu, sense empatitzar amb el dolor que genera, fa que em trobi amb molta dificultat a l'hora d'acompanyar-lo. Quan em costa molt veure els altres vessants d'aquella persona que ha maltractat a una dona, o ha abusat d'infants... sovint faig un pas enrere si cal prendre decisions importants que li poden afectar, i demano que altres companys, menys condicionats que jo, prenguin el relleu.

Les persones tenim múltiples cares?

El que vull dir és que no hauríem d'acompanyar persones sense llar o persones que tenen alguna drogodependència si els estem jutjant alhora. No hauríem d'entrar a una presó a acompanyar persones internes, si només podem fixar-nos en el delictes. No puc acompanyar una persona que ha maltractat, si només tinc al cap el que ha comès. Cadascú ha d'establir on és millor que no acompanyi. Si perds la mirada de

l'altre com a persona, deixa-ho. Crec que faràs més mal que bé.

Quins altres enemics té l'acompanyament?

Les fades madrines.

Què passa amb les fades madrines?

Són aquelles persones que pensen que poden salvar l'altre, que el miren verticalment, de dalt a baix, com si fos menor d'edat, i obliden que la vida és de l'altre, no la seva. Crec que també ens inhabilita donar per fet l'altre, obviar com actuarà; o el fet de deixar d'estrenar-te amb l'altre cada dia. Quan deixes d'obrir-te a les sorpreses, crec que és com estar mort per acompanyar. Hauríem d'estar sempre oberts a l'esperança, a les possibilitats de canvi, a la seva capacitat per a tirar endavant i trobar respostes noves.

Penso que no pots acompanyar tampoc quan vas donant receptes, quan dius a les persones què han de fer amb la seva vida; o quan fas transferències, com quan acompanyes algú en substitució d'aquella persona que no vas acompanyar en el seu moment. Allà estàs complint

una mena de deute propi que no té a veure amb la persona que acompanyes. No acompanyem quan anul·lem l'altre, per exemple, quan acompanyes a algú al metge, i el metge en comptes de parlar amb el seu pacient, es comunica amb l'acompanyant. Tampoc acompanyem quan esperem agraïment o quan posem unes expectatives tan altes que no es poden complir i es devenen encàrrecs impossibles.

Hi ha una frase d'un amic de Múrcia que voldria recuperar aquí: *"El amor es aquello que llena el abismo que existe entre las expectativas que tenemos del otro, y la realidad que encontramos"*. L'abisme es dona massa sovint, cada cop que esperem allò que l'altre no pot assumir.

El llibre utilitza el símbol d'una motxilla invisible per unir totes les històries. D'on surt la idea?

Aquesta motxilla se m'acut en algun moment dels 12 anys d'experiència a la Companyia de les Filles de la Caritat, atenent persones sense llar. Veient com arribaven els homes directament del carrer, observava com es treien l'abric, la gorra i la motxilla que de vegades duïen a so-

bre, i pensava que continuaven portant una altra motxilla invisible que pesa tones. Allà vaig pensar que també jo duia una motxilla. De fet, tothom porta una bossa on carrega amb les seves experiències, capacitats, relacions... que ens fan ser qui som.

A partir d'aquí, les altres metàfores...

Elements que duem a la nostra motxilla. Entrepans (persones, coneixements, experiències que ens alimenten), cantimplors (fontes que satisfan la nostra set i ens donen forces per continuar), lots (que ens ajuden a veure-hi quan arriba la foscor), brúixoles (per fixar el nord quan ens desorientem), pedres (persones, carències, experiències i situacions que ens pesen), i capelines (que ens protegeixen i alhora poden amagar com som). Tot això és el que portem a la motxilla invisible i el que ens podem trobar caminant per la vida.

La capelina té un doble lloc: amaga i protegeix.

Sí. Algunes vegades, les capelines oculten el diamant en brut que hi ha en cada persona. La

capelina protegeix de la pluja, però també pot amagar el que som. Sovint oblidem el valor profund de la persona. Tothom vol ser algú per algú, tothom vol ser estimat per algú.

Perquè ens amaguem?

Penso que sovint tenim por a explicitar-nos vulnerables, a mostrar la fragilitat que tenim tots i totes. No ens ho permetem. Ens exigim el contrari. Potser perquè pensem que ens exposa al judici dels altres i ens posa en risc.

Si bé és cert que hi ha entorns i relacions dominats per la por, la desconfiança i l'aparença, on ningú és feliç, tan poc confortables com una habitació sense mobles; penso que, en la majoria de circumstàncies, mostrar-se vulnerable té un poder transformador i en positiu.

Quan un es mostra fràgil, els altres t'humanitzen i es reconeixen en la seva humanitat. Tots sentim de vegades que no sabem prou, que no podem prou, que no sabem fer prou bé allò. Tots hem fracassat alguna vegada o ens hem equivocat. Quan hi ha un entorn on hi ha confiança, canvia tot.

De totes les preguntes que es fan en el llibre, hi ha alguna que ressoni ara?

Personalment, estic vivint un moment intens. S'ajunta l'acompanyament a una mare que ja no sap que és la nostra mare, amb l'acció apassionant de Càritas -on acompanyem persones en situació de vulnerabilitat i exclusió- i la col·laboració amb altres fundacions com a membre del patronat -Acollida i Esperança, Arrels, C.E.L.- d'una altra. A més, amb tot el que està suposant aquest llibre per a mi -una moguda i un regal alhora-, esdevé especialment complicat preservar espais per a la família, pels amics o per un mateix. Espero que sigui conjunturalment. Per tot això, potser la pregunta que em ressona més ara és: a què jo voldria donar-me permís?

La història de l'Alejandro, el nen que travessa el carrer Aragó sense mirar, recupera la importància del sentit de l'humor. Com seria el món si riguéssim més?

Millor. Ens preocupem moltíssim per coses que d'aquí a tres mesos i, fins i tot, d'aquí a pocs dies, ni recordarem. Realment és tan

important el que ens preocupa avui? Sovint, moltes de les coses que ens preocupen avui no tenen realment importància. Una cosa es que perdís algú que estimis, que el teu fill estigui patint una malaltia greu, que estiguis passant per una separació molt dolorosa... aquí no hi ha res a riure.

Però a la vida, també hi ha situacions que no pots canviar i que val la pena afrontar amb sentit de l'humor. La història de l'Alejandro, la poso precisament al final del llibre: perquè crec que sempre és possible celebrar la vida encara que sigui dura, complicada.

Com diu la campanya de Nadal de Càritas, tots tenim un àngel?

Penso que sí. Hi ha una icona que sempre m'acompanya, la de Jesús i el seu amic, on hi surt Jesús posant la mà per l'espatlla a l'abat Mena. Crec molt en això: que Déu ens acompanya sempre, i que tots nosaltres estem cridats a concretar-ho "esdevenint àngels" per als altres, a cuidar i cuidar-nos. Tots podem aportar la nostra pròpia llum. Davant del dolor, del mal, de les dificultats d'un sistema que exclou, podem queixar-nos, desanimar-nos, claudicar... o aportar allò que sí depèn de nosaltres i sí po-

dem fer. Els àngels de què parlem a Càritas tenen nom de voluntaris i professionals, de bons veïns i veïnes, de persones grans i petites. Tot-hom hi és convidat. Perquè tots necessitem ser reconeguts com a persones, i saber que podem comptar amb l'altre. Vicenç de Paül ja deia al segle XVII que "Ningú es recupera si no hi ha algú a qui l'importi".

Gràcies, Eduard.

Gràcies a vosaltres.

LUCÍA MONTORBIO -CR | [LLEGIR AL WEB](#)

Sant Pau, una nova província per respondre a la missió claretiana

La nova província de Sant Pau dels Missioners Claretians de Catalunya, Euskal Herria, França i Itàlia, ja s'ha posat en marxa. Aquest dissabte, 4 de gener, una eucaristia presidida pel superior general, el pare **Mathew Vattamattam**, al Santuari del Cor de Maria de Barcelona, va marcar el seu inici. En la celebració, el pare **Ricard Costa-Jussà**, acompanyat del nou equip de govern provincial, va professar el credo per iniciar la etapa com a nou provincial.

En l'homília, el pare Vattamattam, va remarcar la dimensió missionera que marca la reorganització dels organismes claretians i que porta a "buscar on habita avui el Senyor" i a trobar-lo "dins del cor de totes les persones". "El cor missioner té espai per a tots", va explicar. I per això va convidar "a tots els membres de la nova pro-

víncia a donar el millor de sí mateix" i a "sentir-se hereus" del que han aportat els claretians que han format part de les quatre províncies. Especialment va recordar el testimoni missioner que ha sorgit d'aquests territoris europeus cap a Àsia, Àfrica i Llatinoamèrica, representat, per exemple, pel bisbe **Pere Casaldàliga**.

El pare Vattamattam va reconèixer que els canvis d'organització poden generar "dubtes i temors sobre el futur". Però "la manera d'actuar de Déu és inesperada i demana confiança". En aquest sentit, hi ha el referent de Sant Antoni Maria Claret, que "va recórrer nous itineraris" i que, com Sant Pau, "va missionar enmig de les adversitats".

En la celebració, el pare Costa-Jussà també va destacar la dimensió missionera i de servei que

ha de tenir la nova província, “fidel a la vocació i a la missió de l’Església”. El nou provincial va explicar que “no es tracta d’unir quatre províncies, sinó que el dia 1 de gener va néixer un nou organisme”.

L’inici de la nova província coincideix amb la celebració dels 150 anys de la mort del Pare Claret a Font-Freda. La nova provincial de Sant Pau acull els llocs fundacionals de la congregació claretiana, nascuda a Catalunya, i de la mort del fundador a França.

La celebració a Barcelona va comptar amb la presència dels qui fins ara eren provincials, de membres dels seus equips, i del pare **Manuel Tamargo**, consultor del govern general que ha acompanyat el procés de creació de la nova província, així com d’un gran nombre de claretians de les comunitats més properes. Un grup de laics vinculats a diverses obres claretianes i altres membres de la família claretiana també van participar en la celebració.

Bon Any 2020 de fra Valentí Serra: “En el pessebre trobem tota la nostra existència”

Fra Valentí Serra de Manresa ens rep al convent dels caputxins de Sarrià de Barcelona amb el davantal de treball posat. Ho té tot preparat per bastir un pessebre espontani, ràpid, senzill i ple de l'esperit i els elements essencials necessaris. Catalunya Religió felicita als lectors el nou 2020 amb el caputxí i arxiver fra Valentí Serra de Manresa, autor del llibre *El nostre pessebre. Tradició, història i simbolisme*, que acaba de publicar Editorial Mediterrània.

“En el pessebre trobem tota la nostra existència”, afirma, “totes les edats, les famílies, els treballadors o els animals”. Però sobretot, recorda, apareix en el pessebre el que Jesús ha vingut a portar al món, “la pau, l'amor, la fraternitat, l'amor per les coses senzilles, i també la pobresa, la preferència del fill de Déu”.

Una escola de catequesi, el pessebre, que per a fra Valentí serveix per instruir els més petits de casa sobre “el més essencial de la nostra fe”. Un pessebre que no acaba el seu simbolisme i les seves accions un cop ha nascut el fill de Déu el 25 de desembre, sinó que continua fins més enllà de la festa de Reis i que pot continuar en el cor i vida de cadascú de nosaltres.

En el pessebre del segle XXI, reconeix, l'escena més punyent "és que el fill de Déu neix a la perifèria, entre els pobres i en pobresa". És per això que els seguidors de Jesús han de trobar, demana fra Valentí, en els pobres "el rostre i la imatge de Jesús". "Tant de bo l'esperit de les Benaurances transformés el cor del món i el cor de totes les persones, i que sobretot neixi Jesucrist en l'interior de cada persona", clou el caputxí la seva reflexió.

Cada any una personalitat desitja un bon any als lectors de Catalunya Religió: el **2012** va ser la ninotaire **Pilarín Bayés** a Vic; el **2013**, **sor Lucia Caram** a Manresa; el **2014** la música del Grup de Gospel dels maristes; el **2015** el bisbe **Joan Piris**, ho feia des dels pisos del seminari de Lleida; el **2016** ho va fer la comunitat parroquial de la parròquia Sant Francesc d'Assís de les Franqueses del Vallès, el **2017** el grup Kairoi vinculat als maristes, el **2018** els promotors de la campanya #TrencantFronteres, i el **2019** els mercedaris amb motiu dels seus 800 anys.

GLÒRIA BARRETE -CR | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

Sant Benet de Montserrat acomiada la primera abadessa, Cecília Boqué

La comunitat benedictina de Sant Benet de Montserrat ha **acomiatat** aquest dimarts la seva primera abadessa, la mare **M. Cecília Boqué**, que va morir dissabte als 102 anys i després de 77 de vida monàstica. El 1952 la mare Boqué va ser nomenada la primera abadessa del **monestir** sorgit de la unió de les comunitats de Santa Clara de Barcelona i de Sant Benet de Mataró. Va ser-ne abadessa durant quaranta anys i la liderar el trasllat i la construcció del nou recinte monàstic femení a la muntanya de Montserrat. Va renunciar com abadessa quan tenia 77 anys.

CR REDACCIÓ | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

28.000 persones han viscut l'esperit de Nadal amb la Sagrada Família

Ho han fet a través de les diferents propostes que s'han ofert des de la Sagrada Família per compartir l'alegria d'aquest temps i les setmanes d'Advent. El 30 de novembre, la basílica va oferir la possibilitat de viure l'emoció de la música i l'esperit de Nadal amb el tradicional concert de Nadal, a càrrec de l'Orquestra Nacional Clàssica d'Andorra (ONCA) i del Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana. Més de 1.300 persones, entre les quals hi havia les persones guanyadores de les entrades que la Sagrada Família va sortejar entre el públic general, van poder assistir-hi.

SAGRADA FAMÍLIA | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

Gira de l'Escolania per Rússia i Noruega

L'Escolania ha estat convidada de nou a Moscou, Rússia. Participarà en un festival internacional de música de Nadal. Ja hi va actuar l'any 2013 i que enguany, en complir el desè aniversari, han convidat el cor que més els ha agradat durant aquests deu anys, que ha estat l'Escolania de Montserrat. I de Moscou es desplaçarà fins a Oslo, a Noruega, on els escolans faran un intercanvi amb el cor de nois de la catedral de la capital escandinava, que el juny de 2018 va visitar Montserrat i van tenir ocasió de dinar junts i de cantar plegats a la Basílica de Santa Maria. Aquest serà el primer cop que l'Escolania viatja a Noruega.

ABADIA DE MONTSERRAT | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

Sánchez anuncia la reversió de les immatriculacions indegudes de l'Església

Ds, 04/01/2020 | LA VANGUARDIA

El romànic de la Vall de Boí tanca el 2019 amb 130.665 visitants

Dg, 05/01/2020 | SEGRE

Més de 5.000 persones visiten la mostra de diorames de Lleida

Dm, 07/01/2020 | LA MAÑANA

Carlos Osoro: "Hi ha hagut menys abusos a l'Església que en altres organitzacions"

Dc, 08/01/2020 | EL PAÍS

Roben una Mare de Déu de l'ermita de Sant Francesc d'Olot i la posen a la venda a internet

Dj, 09/01/2020 | DIARI DE GIRONA

Un recurs de la Generalitat frena l'entrega a Barbastre de les 111 obres d'art del Museu de Lleida

Dj, 09/01/2020 | LA MAÑANA

Els Comuns registren una proposta en defensa de la unitat i la gestió compartida de la col·lecció d'art sacre del Museu de Lleida

Dv, 10/01/2020 | LA MAÑANA

L'Església proposa un curs prematrimonial de 2 a 3 anys per evitar ruptures

Dv, 10/01/2020 | LA VANGUARDIA

Dilluns 13 de gener

▪ **Fonamentalismes cristians i autoritarismes.** 19 h. Dilluns dels Drets Humans. Cristianisme i Justícia. Barcelona.

Dimarts 14 d'octubre

- **Taller d'Oració i Vida.** 18 h. Parròquia de Sant Joan Maria Vianney. Barcelona.
- **Mort, felicitat i tecnologia al segle XXI, per Oriol Quintana.** 19 h. Cristianisme i Justícia. Barcelona.
- **Com parlar de Déu als joves i allunyats.** 19 h. Cristianisme i Justícia. Barcelona.
- **Sexualitat avui, una nova perspectiva?** 19 h. Club Tramuntana. Girona.

Dimecres 15 de gener

▪ **Dansa contemplativa.** 20 h. Monestir de Sant Pere de les Puel·les. Barcelona.

Dijous 16 de gener

- **Ser cívic, ser personalista i ser cristià, amb Bonaventura Pedemonte.** 19 h. Seminari Conciliar de Barcelona.
- **Experiència i construcció de l'espai, amb Silvia Martínez Cano.** 19 h. Cristianisme i Justícia. Barcelona.
- **Acompanyar en el dol, per Anna M. Agustí.** 19:30 h. Institut de Ciències Religioses de Lleida.
- **Conferència sobre Fabrice Hadjadj.** 20 h. Caputxins de Pompeia. Barcelona.
- **Compromís dels laics en l'Església, per Anna Almuni.** 20 h. Convent de Sant Antoni Abat - Frares Franciscans. Barcelona.

Divendres 17 de gener

- **Curar ferides, refer l'autoestima.** Fins diumenge. Cova de Sant Ignasi. Manresa.
- **Pregària profunda - Aprofundiment.** Fins diumenge. Cova de Sant Ignasi. Manresa.

- **Exercicis Espirituals a la vida quotidiana.** Fins diumenge. Cova de Sant Ignasi. Manresa.
- **El Rèquiem de Berlioz, comentat per Oriol Pérez Treviño.** 16 h. Ermita de Santa Cecília de Montserrat. Marganell.
- **Festa de Sant Antoni Abat.** 17:30 h. Basílica de la Puríssima Concepció i Assumpció de Nostra Senyora. Barcelona.
- **Vetlla de pregària per a joves.** De 22:30 a 23:45. Parròquia de Sant Llorenç. Lleida.

Dissabte 18 de gener

- **Unitat en la Dualitat. Formació budista.** Fins diumenge, 19 de gener. Barcelona
- **Recés de cap de setmana a sant Martí del Montnegre.** Fins diumenge. Sant Martí del Montnegre. Sant Celoni.
- **Descobrint Montserrat al Complet més museu.** 10 h. Montserrat.
- **Trobada Christus Vivit per a monitors i catequistes.** De 10 h

a 14 h. Delegació de Joventut de l'Arquebisbat de Barcelona.

Diumenge 19 de gener

- **Vetlla de pregària davant el CIE.** 18 h. Barcelona.
- **Taller de meditació per a nens i preadolescents.** 11 h. Casa d'Espiritualitat de Sant Felip Neri. Barcelona
- **Celebració ecumènica. Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians.** 20 h. Catedral de Barcelona.
- **La fe d'un bisbe, amb Sergi Gordo.** 17 h. Comunitat Cristiana Sant Pere Claver del Clot. Barcelona.
- **Concert de Bernat Bailbé, orgue i Marcos Faus, trompeta.** 18 h. Parròquia de Sant Vicenç de Sarrià. Barcelona
- **Concert Newen Taniel, pianista i compositor.** 18 h. Església de Sant Gaietà - Pares Teatins. Barcelona.
- **Concert Cor Sarabanda.** 18 h. Monestir de Sant Pere de les Puel·les. Barcelona

Avui [@catreligio](#) i [@AnimasetMedia](#) al Vaticà. Celebrant els 10 anys amb [@Pontifex](#)

Vatican News i 7 més
11:28 · 08 gen. 20 · Twitter for Android

Iniciem les formacions del 2020 continuant amb el projecte [#ODSVedruna](#) [#ODS](#) Treballant per crear hàbits per a un món millor [#solidaritat](#) [#sostenibilitat](#) Comencem amb Xavier Casas [@eco_insercio](#) [#intensament](#) [#escolaambvalors](#)

10:47 · 09 gen. 20 · Twitter for Android

En [@maxmudu](#), president d'[@AnimasetMedia](#), clou l'acte donant les gràcies a la Filmoteca Vaticana per l'acollida, i explica el paper que juga Animaset en el món de la comunicació social, humanista i religiosa

Tu i 9 més
17:08 · 08 gen. 20 · Twitter for iPhone

Inauguració del Petit Claret, el nou edifici de l'Educació Infantil del col·legi.

14:04 · 09 gen. 20 · Twitter Web App

"Tant de bo que es pugui afirmar dels Germanets de Maria allò que es deia dels primers cristians: Mireu com s'estimen!". Avui fa 203 anys de la fundació de la nostra congregació. Som continuadors de la tasca de Marcel·lí Champagnat! [#MaristesAra](#) [@fms_champagnat](#)

6:35 · 02 gen. 20 · Twitter for iPhone

Felicitats a les germanes Dominiques de l'Anunciata a Catalunya en el dia del seu patró, Sant Ramon de Penyafort. [@anunciataop](#) [@anunciataCAT](#)

9:11 · 07 gen. 20 · Twitter for iPhone

Estimats Reis Mags, Aquesta nit us voldríem demanar moltes coses, però la majoria es resumeixen en una de sola: "Volem que els nens i nenes visquin com a infants i creixin com a persones". Gràcies! [#NitdeReis](#) [#NitMàgica](#) [#NadalFPT2019](#)

13:25 · 05 gen. 20 · Hootsuite Inc.

Aquest 2020, els religiosos i religioses de la URC celebren el [#Forumde laVidaReligiosa](#), amb el lema: "Tinguem la mirada fixa en Jesús". I El president, fra Eduard Rey, i la vicepresidenta, Rosa Masferrer, ens el presenten!

312 visualitzacions

El Superior General de la Orden Hospitalaria, Hno. Jesús Etayo, y su consejo se han desplazado hasta Sant Boi para celebrar la primera reunión del año. Les deseamos muy buen trabajo.

13:44 · 09 gen. 20 · Twitter Web App

Repensar el sistema comunicativo de la Santa Sede ante los nuevos retos. Este es uno de los objetivos del Dicasterio para la Comunicación del Vaticano, según su Secretario, Mons. Lucio Ruiz. Nos recibe con los estudiantes del DEU [#Comunicación](#) y [#Religión](#)

12:27 · 10 gen. 20 des de Roma, Lazio ·

Tornem a estar d'enhorabona! La Fundació St Raimon de Penyafort ens atorga el [#PremiReconciliació](#) 2 mesos després d'haver recollit una menció honorífica del [#PremiVoluntariat](#)

Entrega: 31/01 [cutt.ly/xrojOiv](#)

De nou, gràcies als voluntaris/es del projecte de presons!

Tu i 6 més
14:41 · 08 gen. 20 · Twitter Web App

[.@Pontifex](#): "Si no tenim pau la cor, com volem que hi hagi pau al món? Mirem de romandre en el Senyor; i la manera de romandre és estimar, estimar en les coses petites" [#HomiliaSantaMarta](#)

18:39 · 10 gen. 20 · Twitter for iPhone

CATALUNYA RELIGIÓ

Resum en paper de la setmana | ISSN 2604-7012 | Tota l'actualitat a www.catalunyareligio.cat

Director: Jordi Llisterrí i Boix. **Edició paper:** Laura Mor. **Redacció:** Glòria Barrete, Ignasi Escudero i Laura Mor. **Col·laboradors:** Eloi Aran, Ramon Bassas, David Casals, Lucía Montobbio, Alba Sabaté. **Adreça:** Carrer dels Lledó, 11. 08002 Barcelona. **Telèfon:** 674050748. **Correu-e:** info@catalunyareligio.cat
Publicitat: comunicacio@animaset.cat

Catalunya Religió és una iniciativa de la Fundació Catalunya Religió. **Patronat:** Eduard Ibañez (president), Míriam Díez (vicepresidenta), Carles Armengol, Ignasi Garcia i Clavel, Núria Iceta, Manuel Manonelles, Anna Vilà.

AMB EL PATROCINI DE

AMB LA COL·LABORACIÓ DE

Amb el suport de:

